421068901

నీతి నియమము లేక తిరిగిన ధాతకైన అజ్ఞాన మొదగదు
జ్యోతి లేనిది అంధకారము భూతలంబున లేదటుంచును
కన్ను విప్పి చూడరోరన్నా ఈ దేవ దేవుని
యెన్నగా యెందైన కలడన్నా.

విద్యార్థులారా!

కంటికి కనుపించని గానము ఒక్కటే అయినప్పటికి రాగములు అనేకములు. ఒక్కొక్క రాగమునకు ఒక్కొక్క ప్రత్యేకమైన భావము కూడను వున్నది. అటులనే రసము కూడ ఒక్కటే వినప్పటికిని యీ రసమునకు అనేక కళలుంటున్నవి. వీనినే సంగీత శాస్త్రమందు చతుష్షష్టి అన్నారు. అరువదినాలుగు కళలతో కూడినది యీ శాస్త్రము. గొప్ప పేరు గాంచిన గాయకుడైనప్పటికిని సాక్షాత్తు తుంబుర నారదులైనప్పటికిని ఒకే రాగమును విడువక పాడుచుండిన శ్రోతకు విసుగుగా వుంటుంది. కనుకనే రసస్వరూపుడైన భగవంతుడు అనేక రూపములు ధరిస్తుంటాడు. ఉపనిషత్తు కూడను 'రసోవైసః'. భగవంతుడు రసస్వరూపుడన్నవి. రసములయందు అనేక విధములైన మార్పులు చేస్తుంటాడు. త్రిగుణాత్మకమైన ప్రకృతి ఒక్కటే. కాని యీ ప్రకృతియందే అనేక విధములైన రంగులు, రుచులు, పరిమళములు శబ్దములున్నవి. ఇవన్ని ఒక్క ప్రకృతినుండియె ఆవిర్భవించినట్టి రసస్వరూపములు. రసస్వరూపుడైన భగవంతుని యేవిధముగా వర్ణించటానికి సాధ్యమౌతుంది? అందుకే శ్రుతులు 'యతో వాచో నివర్తంతే అప్రాప్య మనసా సహ' అన్నవి. అనగా యితనిని వర్ణించుటకు వాక్కు చాలదు. మనసు లేదు. మనసు చేతను, వాక్కు చేతను అతనిని వర్ణించుటకు సాధ్యము కాదని శ్రుతి హెచ్చరించింది. అట్టి దివ్యత్వాన్ని మనము పొందవలెనన్న నామమే దీనికి నావ. ఐతే యీ నామములు వుచ్ఛరించిన మహనీయులెందరో వుంటున్నారు. ఎన్ని దినములు వుచ్ఛరించినప్పటికి, ఎంతకాలము యీ నామము స్మరించినప్పటికి ఎట్టి మార్పులు లేని వ్యక్తులు కూడను అనేకమంది వుంటున్నారు.

రావణుడు, భస్మాసురుడు, కంసుడు ఇత్యాదివ్యక్తులు నిరంతరము భగవన్నామము స్మరిస్తూ వుండినప్పటికిని వారి అసురత్వము యేమాత్రము తగ్గలేదు. దీనికి మూలకారణమేమిటి? వారి మనో యంత్రములు నిరంతరము అహం దేహోస్మి అహం దేహోస్మి అనే భావములతో కూడినవి. వారు యెంతో కాలము తపస్సులు చేసారు. ఈ తపస్సు యొక్క మంత్రము కూడను అహం దేహోస్మి అహం దేహోస్మి అహం దేహోస్మి నేను దేహమును అనే భావము చేతనే యీ నామస్మరణ తపస్సులు ఆచరిస్తూ వచ్చారు. ఎంత కాలము నామస్మరణ చేసినప్పటికిని దేహాత్మ బుద్ధిని మనము వుంచుకున్నప్పుడు ఇది యేమాత్రము మార్పు

421068902

చెందదు. అనేక మంది వారివారి సంస్కారములను, సంప్రదాయములను పురస్కరించుకొని అనేక విధమైన రీతిగా సాధనలు సలుపుతుంటారు. ఎంతకాలము సాధన చేసినప్పటికిని వారిలో కొంతైనా మార్పులు కనుపించవు. దీనికి తగిన ఫలము నందుకోలేక పోతున్నామే అనే నిరాశ నిస్పృహల చేత వారు అనేక నామములు మార్చుకుంటుంటారు. నామములు మార్చుకోటమే కాకుండా మతములు కూడను మార్చుకుంటారు. మతమును మార్చుకున్నంత మాత్రమున భగవదనుగ్రహము ప్రాప్తించదు. మతిని మార్చుకోవాలి. గుడ్డలు మార్చుకున్నంత మాత్రమున భగవంతుని గుణములు మనలో అలవడవు. గుణమును మార్చుకోవాలి. మనస్సును మార్చుకున్న వ్యక్తికి మాత్రమే మనుష్యత్వము ప్రాప్తిస్తుంది.

ఒక చిన్న ఉదాహరణము. డ్రామాలోపల ఒకవ్యక్తి మొదటి సీనులో ఒక భిక్షుకుడుగా వేషము వేసుకొని వస్తాడు. కానీ రెండవ సీనులో అదే వ్యక్తి రాజఠీవిలో కనుపిస్తాడు. మరొక సీనులోపల యిదే వ్యక్తి ఒక మంత్రిగా కనుపిస్తాడు. ప్రేక్షకులందరు ఆ బిక్షగాడు వేరు, యీ రాజు వేరు, యీ మంత్రి వేరు అనే రీతిగా భావిస్తారు. కారణం? వీరు ధరించిన వేషములే దీనికి కారణము. ప్రేక్షకులు యితని వేషమును, యితని action మాత్రమే గుర్తించటానికి పూనుకుంటారు. ఇంటియందు యజమానిని కుక్క గుర్తించుతుంటాది. మాస్టరు evening dress వేసుకున్నా, night dress వేసుకున్నా, office dress వేసుకున్నా, ఎన్ని డ్రస్సులు మార్చినప్పటికిని అతని శబ్దమును మాత్రమే కుక్క గ్రహిస్తుంది. కానీ వేషమును యేమాత్రము గుర్తించదు. ఈనాడు మానవునికంటె కుక్కనే చాలా వుత్తమమైన స్థితిని అందుకున్నట్లుగా కనుపిస్తుంది. కారణము అది శబ్దబ్రహ్మమును మాత్రమే గుర్తిస్తుంది. కాని యీనాటి మానవుడు రూపనామములు మాత్రమే గుర్తించటానికి ప్రయత్నిస్తాడు. రూపనామములు కల్పితములు. కాని శబ్దము శాశ్వతము. ఇట్టి శాశ్వతమైన శబ్దమును ఆధారము చేసుకున్నవారు నామము చిన్మయ రూపంగా దర్శనం చేసుకుంటాడు. కాని ప్రకృతిని ఆధారము చేసుకున్న మానవులు కేవలం మృణ్మయ రూపంగా దర్శిస్తారు. మనస్సు పరిశుద్ధమైన మానవుడే చిన్మయ రూపుడు. మనస్సు అశుద్ధమైన మానవుడే మృణ్మయ రూపుడు. కనుక యీ చిన్మయమునకు మృణ్మయమునకు వుండిన వ్యత్యాసాన్ని మనం గుర్తించాలి. మానవత్వము లోపల యిట్టి దివ్యత్వము లేకపోలేదు. ఈ దివ్యత్వము నుండి కూడను తన యొక్క ప్రాకృతమైన విషయవాసనల చేత తాను యీ జగత్తునకు కట్టుబడిపోతున్నాడు.

భగవంతుడు ప్రేమ స్వరూపుడని తెలుసు. భగవంతుడు ప్రేమ అనే రజ్జుద్వారా బంధింపబడవచ్చు. ఐతే యీప్రేమను ప్రేమనిమిత్తమై మనము ఆశించినప్పుడే యితను బద్ధుడౌతాడు. పనికిమాలిన పదార్థముల నిమిత్తమై మనము ప్రార్థించటము చేత అతను మనకు బద్ధుడు కాడు. ప్రేమ నిమిత్తమై మనము ప్రాకులాడాలి. కనుకనే మనము ప్రేమస్వరూపులుగా మారాలి. ప్రేమికుడుగా నీవు వుండకూడదు. ప్రేమికుడుగా వుండిన

ప్పుడు ఒక్కరిని మాత్రమే నీవు ప్రేమిస్తావు. నీవే ప్రేమగా మారినప్పుడు జగత్తునే ప్రేమించవచ్చు. సమస్త జీవుల యందు వుండిన దివ్యత్వము ఒక్కటే యని గుర్తు తెచ్చుకోవాలి. ఒకానొక సమయములోపల కృష్ణుడు బాల్యావస్థయందున్నప్పుడు పరుగెత్తి యింటిలో ప్రవేశించాడు. తల్లి చెర పట్టుకున్నాడు. 'అమ్మా! యీనాడు నేను గోపాలురతో గోవుల వెంట అడవికి వెడతా'నన్నాడు. అప్పుడు యశోద చెప్పింది. 'నాయనా! అడవంటే నీవు సామాన్యంగా భావిస్తున్నావు అనేక ముండ్లు, రాళ్లు, రప్పలు, పురుగులు, తేళ్లు, పాములు అన్ని విషపురుగులతో కూడి వుంటుంది. ఈనాడు నీకు చెప్పులు కుట్టించి రేపటి దినము నిన్ను గోవులతో పంపుతా'నన్నది. ఈనాటివలె చెప్పులు ఎక్కడంటే అక్కడ షాపుల్లో చిక్కే కాలం కాదు. ఒక వ్యక్తిని పిలిపించి తన సైజును చూపించి కుట్టించటానికి ప్రయత్నించే కాలమది. యశోద యీ మాటలు చెప్పిన క్షణమే కృష్ణుడు, 'అమ్మా! మన గోవులు చెప్పులు వేసుకొని అడవులకు పోవటం లేదే?' అన్నాడు. 'నాయనా! అవి పశువులు. నీవు మానవుడవు' అన్నది యశోద. అప్పుడు చెప్పాడు. 'అమ్మా అవి పశువులుగా నీవు భావించవద్దు. తమ రక్తాన్ని పాలుగా మార్చి తమ బిడ్డల గొంతులు కూడ కట్టుకొని ప్రజలకు తమ క్షీరము నందిస్తున్నాయి. పనికి మాలిన గడ్డిని తిని పాలిస్తున్నాయి మనకు. చచ్చి కూడను తమ చర్మము చెప్పులుగా కుట్టించుకోటానికి వుపయోగపడుతున్నాయి. దానికుండిన అభిమానము, కృతజ్ఞత మనుష్యులకున్నదా? నేను ఒక దినము గోవులను చూడకపోయిన అవి కనుల నీరు కారుస్తూ వుంటాయి. నేనెన్నో పర్యాయములు చూచాను. నా శబ్దము విని క్షణమే లేకలు యెత్తుకొని ఆనందముగా నా వైపును చూస్తుంటాయి. పెద్ద గోవులు మాత్రమే కాదు. చిన్న దూడలు కూడను పాలు తాగుతున్న సమయములో నా శబ్దము విన్నంత మాత్రమున పాలను కూడ వదిలిపెట్టి నా వైపున చూస్తుంటాయి. గోవులకు గోవత్సములకు వుండిన ప్రేమ నా పైన నీకు కూడ లేదమ్మా'. అన్నాడు. నాయకుడుగా వుండినవాడు గోపాలుడు. గోవులకు నాయకుడైనవాడు. మనము క్లాసు లీడరు కావచ్చును. రూము లీడరు కావచ్చును. పార్టీ లీడరు కావచ్చును. సంఘ లీడరు కావచ్చును. ఏ లీడరనే వాడు యీ విధమైన ఆదర్శమును నిరూపిస్తూ పోవాలని. ఆనాడు కృష్ణుడు యీ భావముల చేత యశోద మనసును మార్పు చేశాడు. ప్రతి వ్యక్తి ఆదర్శప్రాయముగా నిరూపించాలి. ఆ విధమైన మార్గమును మనము అనుసరించినప్పుడే జగత్తునకు వుపకారము చేసినవారమౌతాము. మనకు మనము కూడను ఆనందాన్ని అందుకున్నవారమౌతాము.

మానవత్వము వృథానిమిత్తమై రాలేదు. ఇది చాలా విలువైనదనే విషయాన్ని మనము గుర్తించాలి. కాలమును వ్యర్థము గావించే కాయము కాదని గుర్తించాలి. పవిత్రమైన యీ దేహము ధరించి జంతూనాం నర జన్మ దుర్లభం పవిత్రమైన జన్మమునెత్తి మనము మానవులముగా జీవించలేకపోయినప్పుడు యింక యీ మానవత్వమనేదాన్ని మనం యేరీతిగా గుర్తించటానికి వీలౌతుంది. ఏ రీతిగా దీనిని మనము అభివృద్ధి గావించాలి. కృషీవలుడు వుంటాడు. అతను ఒక క్షేత్రమునందు పంటను పండించాలనుకుంటే

దానికి ముందు చేయవలసిన కార్యము లెన్నియో వుంటుంటాయి. భూమికి చక్కగా నీరు కట్టి దానిని దున్ని దుక్కి చేసి ఎరువు వేసి సాగుచేసి మెత్తబరచి దానియందు నాటవలసిన మొక్కలో లేక వేయవలసిన విత్తనములో వేస్తాడు. అవి తిరిగి మొక్కలుగా వచ్చిన తరువాత కలుపు తీసి కాపలా కాసి దానిని రక్షించుచుండుట చేతనే పంటను యింటికి యెత్తుకొని వస్తాడు. ఇదే యీనాడు మనము చేయవలసిన హృదయ కృషి. హృదయము ఒక క్షేత్రము. ఈ క్షేత్రమును మనము సరియైన రీతిలో సాగు చెయ్యాలి. ప్రేమ అనే జలముతో దానిని నింపుకోవాలి. విచారణ అనే నాగలితో దానిని దున్ని పెట్టాలి. భగవంతుని నామము అనే విత్తము యిందులో నాటాలి. జాగ్రత అనే కంచెను కట్టాలి. నిరహంకారము అనే దానితో దాన్ని కాపాడుకుంటూ రావాలి. అప్పుడే యీ ప్రేమ ఫలమనే దానిని మనము అందుకోగలుగుతున్నాము.

విద్యార్థులారా! ప్రతి మానవ జీవితమనే వృక్షమునందు కూడను ప్రేమ అనే ఫలము వుంటున్నది. ఈ ప్రేమను మనము అనుభవించాలంటే దానికోపైన కప్పుకున్న ఒక చర్మము వుంటున్నది. ఆ చర్మము మనము తీసినప్పుడే అందులో మధురమైన రసము మనకు చేజిక్కుతుంది. ఒక సాత్తుకుడి ఫలము వుంటున్నది. లేక కమలాఫలము వుంటున్నది. దానిపైన వుండిన చర్మమును మనము తీసివేయాలి. తదుపరి యిందులో వుండిన విత్తనములను ఎత్తివేయాలి. దానిలో పనికిరాని గుజ్జు వుంటుంటుంది. దానిని కూడ వెలుపల పెట్టాలి. రసమును మాత్రమే మనము స్వీకరించాలి. ఇదే రసోపాసన. ఈ రసమును అందుకునే నిమిత్తమై జీవితమనే ఫలమును మనకందించాడు భగవంతుడనే గుర్తు మనం తెచ్చుకోవాలి. ఆడంబరము, అహంకారమనే చర్మమును మొట్టమొదట తీసివెయ్యాలి. దుర్బుద్ధులు, దురాలోచనలు, దుష్కర్మలు అనే విత్తనాలు తీసివెయ్యాలి. మమకారమనే పిప్పును కూడ పారవెయ్యాలి. అప్పుడే ప్రేమ అనే రసము మనకు చిక్కుతుంది. కనుక యీనాడు మనము చేయవలసిన సాధన యిదియే. ప్రతి వ్యక్తి ఒక కృషీవలుడే. ప్రతి హృదయము ఒక విధమైన క్షేత్రమే. ఈ క్షేత్రమును మనము వృథా చేయకూడదు. భూమినుంచుకొని సాగు చేయకుండా పోయినప్పుడు యీ భూమి వుండి ప్రయోజనము యేమిటి? ఇది పవిత్రమైన క్షేత్రమే. కాని మనము సరియైన సాగు చేయకుండా పోవటం చేతనే బీడు భూమిగా తయారైపోతున్నది. ఈ బీడు భూమిలో యేమి వేసినా ప్రయోజనము వుండదు. ఎంతో విశాలమైన భూమి యిది. ఇది ఎన్ని ఎకరములని కూడను ఎవరికి చెప్పుటకు సాధ్యము కాదు. ఎన్ని ఎకరములుండిన యేమి ప్రయోజనము. మనకు కావలసిన పంటను మనము పండించుకోలేక పోతున్నాము.

ఎంత చదువు చదివి యేరీతి వున్నను
హీను డవగుణంబు మానలేడు.

మన క్షేత్రాన్ని మనము సరిదిద్దుకునే స్థితిలో లేకపోతున్నాము.

పంట పండని భూమి పది ఎకరములేల
కొంచెమైన చాలు మంచి భూమి.

శుద్ధమైన, నిర్మలమైన, నిత్యమైన, నిస్వార్థమైన ప్రేమతత్వము కించిత్తు వుండినా చాలు. ఈ ఆనందమును అందుకున్న కృతజ్ఞత యేకించిత్తైనా మనయందున్న చాలు. అకృతజ్ఞతగాని అవిధమైన ప్రేమగాని లేని హృదయములు మరుభూములే. కనుక మనము యీనాడు చేసుకోవలసిన ప్రయత్నమేమిటి? మనకుండిన విశాలమైన విలువైన యీ భూమిని సాగు చేసుకోటానికి తగిన కృషి చేయాలి. సాగు చేసుకునే శక్తి సామర్థ్యములు నీలో లేకపోలేదు. పిల్లలంతా ప్రతి speechలో చెబుతుంటారు. 'స్వామీ! దీనిని అనుభవించే శక్తిని నాకందించండి. స్వామియొక్క ఆజ్ఞను శిరసా వహించి నడుచుకునే శక్తి సామర్థ్యములు నాకందించండి' అని. వారు నిజంగా తమయందు లేదనే అర్థం చేసుకుంటున్నారు. ఇది అందించేదికాదు. వున్నదే. ఉన్న దానిని మనము సరియైన రీతిలో మనము చూడలేక పోతున్నాము. కారణమేమిటి? నీదృష్టి దానిపైన లేదు. నీదృష్టియే దానిపైన వుండిన దానిని యేరకంగానైనా సద్వినియోగము చేసుకొనటానికి ప్రయత్నిస్తావు. మానవత్వము లోపల ఒక వ్యక్తిత్వాన్నిగాని ఒక వస్తువునుగాని చక్కగా గుర్తించినప్పుడే దానికి సరియైన అర్థముంటుంటాది. దేనిని మనము ఆశిస్తున్నామో మొట్టమొదట దానిని గురించి మనము చక్కగా విచారణ చేయాలి. తదుపరి దానిని అనుభవించటానికి పూనుకోవాలి.

ఈనాడు మనము సరియైన విషయాన్ని గుర్తించుకోలేకుండా మన క్లాసంటే యేమిటి మన subject అంటే యేమిటి, మన చదువంటే యేమిటి, మన discipline అంటే యేమిటి, మన manners అంటే యేమిటి అనే విషయాలను యేమాత్రము విచారణ చేయకుండా చదువు కావాలి. చదువు కావాలి ఏదో ఒక విధంగా డిగ్రీ తీసుకోవాలి. 'O' grade రావాలి అంటున్నామేగాని యేరీతిగా తెచ్చుకోగలం.

నేటి విద్యార్థులందున నూటికొకరు
పాఠ్యగ్రంథంబు చదువంగ పాటుపడరు
పాసు కావలెనంచును పరితపింత్రు
బూటకంబుగ మారెను నేటి విద్య.

కేవలము కంఠస్థము చేసుకొని examination వ్రాసినంత మాత్రమున విద్యార్థులమౌతామా విద్వాంసులమౌతామా? ఈ విద్యవల్ల జగత్తునకు ఏమి వుపకారం జరుగుతుంది? నీకు ఉపయోగం లేదు. జగత్తుకు వుపయోగం లేదు. నీవు చదివిన విద్యలన్ని ఒక్క సంవత్సరములోనే మరచిపోతున్నావు. చదివిన విద్యలకు చేసే వుద్యోగమునకు యేమాత్రం సంబంధములేదు. జీవితమునకు ప్రధాన ఆధారమైన విద్యలు

General knowledge, Common sense. ఈ విద్యలంతా మీ పాఠ్యగ్రంథములలో వుండవు. నిత్య జీవితమునకు అవసరమైన సత్యమార్గమును బోధించే నిమిత్తమై యీ విధమైన బోధలు మీకు సలుపవలసి వచ్చింది. మీ వృత్తిగాల నిమిత్తమై యీ చదువులు చదువుకోండి. ఐతే నిత్య జీవితము కోసము యీ చదువులు కూడను అత్యవసరమని గుర్తించండి.

విద్యార్థులారా! మీరు చక్కగా యోచన చేసుకోవచ్చు. మీరు లేబొరెటరీసికి పోతున్నారు. అనేక పరిశోధనలు సలుపుతున్నారు. మీకిచ్చిన ఫిజిక్స్, కెమిస్ట్రీ, బయాలజీ దేనిలోనో తగిన అన్నరంతా కెమికల్స్ కలిపి ఏరంగురావాలి ఏయే కెమికల్స్ యేరీతిగా కలపాలి అనేదాన్ని మాత్రం గుర్తించుకో గలుగుతున్నారు. ఐతే యివన్నీ రైంటే, రాంగ్ ఎక్కడ నిర్ణయం చేసుకోగలుగుతున్నారు. ఒక లేబొరేటరిలో మాత్రం చేసుకోగలుగుతున్నారు. కానీ నిత్య జీవితములో మీరు నడిచే నడక ఏది రైట్ ఏది రాంగ్ అని మీరు యేరీతిగా కనుక్కోగలుగుతున్నారు. మీరు తెలుసుకోటానికి ప్రయత్నించటంలేదు. ఈ జగత్తుకు సంబంధించిన విషయాలు మాత్రం నిత్యంగా గుర్తించారు. నీవు చదివే చదువుకు నిత్య జీవితములో గడిపే కాలమునకు చాలా వ్యత్యాసము వుంటుండాది. నేను పూర్వమే చెప్పాను. ఐదు రకములైన knowledge వుంటున్నాయి. ఈ bookish knowledge to day tomorrow knowledge day after tomorrow allergy. దీనిని మీరు ఆధారం చేసుకొని superficial knowledge కింద దిగుతున్నారు. ఈ superficial knowledge వలన general knowledge zero అవుతుండాది. General knowledge zero అయినప్పుడు యీ discrimination knowledge యేమాత్రం కూడను చేయటం లేదు. Discrimination knowledge లోనే నీవు ప్రవేశించినప్పుడు యింక practical knowledge ఎట్లా వస్తుంది? జగత్తును యీనాడు practical knowledge కావాలి. రెండు భాగములు హైడ్రోజను ఒక భాగము ఆక్సిజను రెండు కలుపుతే water అవుతుంది. ఇది లేబొరెటరీలో మాత్రమే తెలుసుకోగలుగుతున్నావు. ఐతే నీవు భోజనానికి కూర్చున్నప్పుడు హైడ్రోజను, ఆక్సిజను కలుపుకొని త్రాగుతున్నావా? ఇది practical science. నిత్య జీవితము లోపల జలము యేరీతిగా పరిశుద్ధముగా వుంటుండాలి. సరియైన రుచిగా వుంటుండాలి. మాలిన్యము వుండకూడదు. ఇలాంటివి నీవు చూచి త్రాగుతున్నావు. కనుకనే నిత్యజీవితము లోపల మనయొక్క ప్రవర్తన లోపల ఏ దోషములు వుండ కూడదును. దీనిని సరియైన సమయములోనే రుచిగా అనుభవించాలి. జీవితము చాలా రుచికరమైనది.

ఒక చిన్న ఉదాహరణము. మీరు భోజనానికి కూర్చున్నారు. పప్పుకలుపుకున్నారు. ఈ పప్పులో కొంచెం వుప్పు యెక్కువైపోయింది. పప్పులో కొంచెము వుప్పు

421068907

యెక్కువైపోతేనే రెండు గంటలలో విపోయే పప్పును కోపంతో తక్షణం పక్కకు నెట్టేస్తున్నారు. పప్పులో వుప్పు ఎక్కువగా వుండకూడదని చాలా విసుగు పడుతున్నారు. రెండు గంటలలో అరిగిపోయే పప్పులో కొంచెం వుప్పు యెక్కువైతే మీకు అయిష్టంగా వుండినప్పుడు 80 సంవత్సరములు, 90 సంవత్సరములు, 100 సంవత్సరములు వుండవలసిన జీవితములో కొంచెం రుచి వుండనక్కరలేదా? దీనికి ఒక విధమైన విలువ వుండనక్కరలేదా? మన క్రమశిక్షణను మనము సక్రమముగా పాటించకుండా పోయినప్పుడు జగత్తు మనలను ఎంత విమర్శిస్తుందనే సత్యాన్ని గుర్తించుకోటం లేదా? ఇది కూడను మీరు నిత్యజీవితములో విచారణ చేసుకోవాలి. నీవు సామానంతా pack చేసుకొని Bus stand లో పోయి కూర్చున్నావు. ఐదు గంటలకు బస్సు వస్తుందనుకున్నావు. ఆరైంది, ఏడైంది, ఎనిమిదైంది, తొమ్మిదైంది. యింకా బస్సు రాలేదు. నీవేమనుకుంటావు. బస్సుడ్రైవరును తిట్టుకుంటావు. ఆ డిపార్టుమెంటునంతా తిట్టుకుంటావు. గవర్నమెంటును తిట్టుకుంటావు. ఏమిటీ పాడు ప్రయాణాలు. ఏవిధమైన క్రమశిక్షణ లేకుండా వుంటున్నాయి. సకాలమునకు బస్సులు రావటంలేదు సకాలానికి ట్రైనులు రావటం లేదు. సకాలానికి ప్లేనులు రావటం లేదు. అని అనేక రకములుగా దూషిస్తావు. ఒక జడమైన బస్సు జడమైన కారు సక్రమంగా సకాలమునకు రాకపోయిన నీవింతగా దూషిస్తే నీవు చైతన్యవంతమైన మానవుడవై నీ క్రమాన్ని, నీ కట్టుబాటును, నీ క్రమశిక్షణను సక్రమంగా నీవు నడుచుకోకుండా పోతే యీ జగత్తు నిన్ను దూషించదా? నీ క్రమశిక్షణను నీవు సక్రమముగా పాటిస్తున్నావా? ఈ బస్సులను, ట్రైన్లను దూషించే అధికారము నీకెక్కడుంది. కనుక మొట్టమొదట మనము ఆ క్రమశిక్షణలో ఉత్తీర్ణులు కావాలి. మనము ప్రతి పనిలో ప్రవేశించాలి. సోమరితనంగా మనము నిద్రించకూడదు. మన హాస్టలు యందు కాని కాలేజీయందు గాని యేయే క్రమశిక్షణలైతే వున్నాయో ఆ క్రమశిక్షణలను మనము తు.చ. నడుచుకోవాలి. తెల్లవారు ఝామున 4-30 గంటలకు సుప్రభాతము లోపల ఓంకారము లోపల ప్రవేశించాలి. ఈ పనులే నీవు చేయలేకపోతే నీది కేవలము ప్రాణము లేని జీవితముగా రూపొందుతుంది.

విద్యార్థులారా! చక్కగా గుర్తించండి. ఒక మిషనే వుంటుందాది- ఆ మిషను సక్రమంగా పనిచేయలేకపోతే, వాడకుండాపోతే తుప్పు పట్టేస్తుంది. ఒక జడమైన మిషను వుపయోగించకుండా వుండినప్పుడు తుప్పుపట్టినట్టుగా చైతన్యమైన యీ మిషను సరియైన రీతిగా వినియోగం చేసుకోకపోతే దీనికెందుకు తుప్పు పట్టదు. అది rust. rust ఎట్లా వచ్చింది? ఉపయోగించకుండా పోవటం చేత డస్టంతా వచ్చి చేరిపోయింది. ఈ డస్టే, యీ రస్టుగా మారి పోయింది. ఈ రస్టు వచ్చేటప్పటికి దాని శక్తంతా పోతుంది. అప్పుడు work shop కు రిపేర్ కోసం తీసుకుపోతున్నావు. సక్రమముగా ఆయిల్ చేసినప్పుడే బెస్టు అవుతుంది. ఎప్పుడు యిది బెస్టవుతుంది. దీనిలో వుండిన డస్టు, రస్టు అంతా తీసివేసినప్పుడే యిది బెస్టుగా వుంటుందాది.

కనుక మీరంతా best boys కావాలనుకున్నప్పుడు ఏం చెయ్యాలి? మీలో వుండే రస్సు మీలో ప్రవేశించిన దుర్భావములనే, దస్సు, యీమ నస్సు చంచలత్వము యివన్నీ పోవటానికి భగవంతునికి అర్పితము చెయ్యాలి. అక్కడే workshop. అదే Rest. అక్కడ నీవు Restను చక్కగా అందుకున్నప్పుడు నీవు best boy అవుతావు. లేకపోతే worst boy అవుతావు. Best కావాల్నా worst కావల్నా అని తనకు తాను విచారం చేసుకోవాలి. విద్యార్థులారా! సత్యసాయి ఇనిస్టిట్యూట్ లోపల తయారైన పిల్లలు ప్రపంచములో ప్రవేశించి ఎన్నిరకములైన మార్గాలలో ఆదర్శవంతముగా రూపొందాలనే ఆశతోనే యీ ఇన్‌స్టిట్యూట్ స్థాపన చేశాము. ఇది గురుకులాశ్రమము కాదు. ఋషికులాశ్రమము. ఋషి ఆశ్రమాలు పూర్వమంతా వుండేవి కాని క్రమక్రమేణా యీ ఆధునికత అభివృద్ధి అయ్యేకొద్దీ ఆ ఋకారం పోయింది. ఋ బదులు ఇషికులం ఇషికులం అంటుంటారు. ఆ ఇషికులం అనేది యిప్పుడు ఇసుకలు అయిపోయింది. కులం కూడా పోయింది. ఇసుకలో వుండినది కూలని ఇస్కూలు. మన జీవితమనేది కేవలము యిసుకగా మారిపోతుందాది. ఈనాడు తిరిగి యీ ఋషికులాన్ని మనం అభివృద్ధి చెయ్యాలి.

ఋతము అనగా మానసికమైన సత్యమని అర్థము. నిజము అనగా ప్రాపంచికమైన సత్యము. శారీరకమైన సత్యము. ఋతము మానసికమైన సత్యము. ఈనాడు మానసిక సత్యమును కోల్పోయినాము. దానిని తిరిగి మనము పునరుద్ధరించాలి. అదే యీనాడు మనము చేయవలసిన పని. విద్యార్థులారా! మీ subjectsను మీరు యేమాత్రం చదవకూడదని నేను చెప్పను. దానియందు కూడను మీరు పుర్తర్థులు కండి. దానియందు కూడను మీరు సక్రమమైన స్థితిని అందుకోండి. ఐతే దానితో బాటు దీన్ని కూడను అత్యవసరంగా మీరు అభివృద్ధి గావించుకోవాలి. ఎంతకాలమైనా యీ బల్బులు తుడిచిపెట్టుకోటం, ఈ ఫాన్లు తుడిచి పెట్టుకోటం యీవిధముగా వుంటుంటే కరెంటు లేకుండా పోతే యివన్నీ వుండి ప్రయోజనము యేమిటి? మీ subjects అన్నీ బల్బులు, ఫాన్లు, స్టౌలు యిలాంటివే. దీంట్లో ఆధ్యాత్మికమనే కరెంటు ప్రవేశించినప్పుడు ఇవన్నీ వుపయోగమవుతాయి. Knowledge without action is foolish. Action without Knowledge is useless. కనుక యీరెండింటికి కూడను తగిన సంబంధ బాంధవ్యాన్ని మనము అభివృద్ధి పరచుకోవాలి. ఆధ్యాత్మిక భావాన్ని మీరు అభివృద్ధి పరచుకున్నప్పుడే లౌకికాలు కూడను దీనివలన వుపయోగమేర్పడుతుంది. మీరు బయట ప్రపంచములో చూచినప్పుడు జీవితమనేది ఎంత అగౌరవమైనదిగా రూపొందుతుందో యోచించుకోవచ్చు. మానవత్వమే లేకుండా వుంటుంటాది.

విద్యార్థులారా! మీరు మానవులుగా తయారు కావాలి. బయట ప్రపంచములో ప్రవేశించి అందులో చేరిన మాలిన్యమును పరిశుద్ధము చెయ్యాలి.

421068909

అలాంటి ధైర్యసాహసముల చేత యీ సమావేశములో మీరు దూకాలి. దాని నిమిత్తమై మీరు యిక్కడ తగిన తర్ఫీదులు పొందాలి. ఈనాడు యిక్కడ తర్ఫీదు జరిగినప్పుడే అక్కడ మీరు పోయి పని చేయగలరు. ఈ ట్రయినింగు లేకపోతే మీరు ముందు అక్కడకు పోయి యేమి పని చేయగలరు? ప్రతి దానికి

శ్రేయో హి జ్ఞానమభ్యాసాత్ జ్ఞానాద్ధ్యానం విశిష్యతే
ధ్యానాత్కర్మ ఫలత్యాగస్త్యాగాచ్ఛాంతి రనంతరం.

ప్రతిదానికి ఒక విధమైన అభ్యాసము వుంటుండాలి. ఒక దేవాలయములో ఒక పూజారి నిత్యము పూజ చేస్తూ వుండేవాడు. పూజలు పూర్తయిన తరువాత హారతి యిచ్చేవాడు. ఒక బెల్లు పట్టుకొని ఒక చేత్తో బాగా తిప్పుతుండేవాడు. అది బాగా అలవాటై పోయిందతనికి. దీని పాటికి దీన్ని తిప్పుతున్నాడు దీని పాటికి దీన్ని కాడుతున్నాడు. అన్ని విధాలా జరిగిపోతుండాది. కాల కర్మ కారణాలు కలసి వచ్చాయి. కాయాన్ని వదలిపెట్టాడు. అనగా మరణించాడు. కొత్త పూజారిని పెట్టారు గ్రామస్థులు. వాడికి అలవాటు లేదు. బెల్ కొడితే హారతి నిలిచిపోతుంది. హారతి యిస్తే బెల్లు నిలచిపోతుంది. చూడండి. ఇంత చిన్న విషయానికి ఎంతో ట్రైనింగు కావాలి. ఇంత చిన్నదానికి ట్రైనింగు కావాలంటే యింక దివ్యమైన జీవితాన్ని ప్రకాశింప చేసుకోవాలంటే యింకెంత ట్రైనింగు కావాలి? కనుక మన సంస్థయందు మాత్రమే మన Institute యందు మాత్రమే యీ ట్రైనింగు చిక్కుతుంది. యింకొక చోట చిక్కదు. ఈ Institute కు తగిన విలువను మనము సంపాయించాలి. దానికి తగిన అర్హతను మనం సంపాయించుకోవాలి. ఆ కీర్తిని ఒక్కటి మీరు నిలబెట్టుకొంటే అంతే చాలు. ఇంకేమి అక్కరలేదు. మరెవ్వరూ చెప్పేవారు లేరు. ఇంటిలో చూస్తామా తల్లి తండ్రులు పిల్లల్ని మరింత మోసములో ముంచుతున్నారు. ఇంక క్లాసులో చూస్తామా టీచర్సుకే తెలియదు. ఇంక మీకేమి చెప్పగలరు? ఏదో ఆయా subjects చెబుతున్నారేగాని ఆ discipline, ఆ devotion, ఆ duty ఆ manners ఆ behaviour వారెవరూ చెప్పటం లేదు. పది నిముషములు లేటుగా క్లాసుకు వచ్చినాగాని ఆ కూర్చో కూర్చో అంటారు. ఎందుకోసం పది నిముషాలు లేటుగా వచ్చావు నీవు డే స్కాలరు కాదు హాస్టలునందే వుంటున్నావు. అందరూ ఒక్క తూరి రాకుండా నీవెందుకు లేటుగా వచ్చావు? ఏ బస్సు తప్పిపోయింది? ఏ ట్రైను తప్పిపోయింది? చెప్పటానికి కారణం లేదే? ఆ question అడిగే అధ్యాపకుడే లేడే? ఈ అధ్యాపకులు కూడను యీ విధమైన శిక్షణ లోపల ఒకొక subject గా తీసుకోవాలి. లేకపోతే యిన్ని కోట్లు యిన్ని లక్షలు పెట్టి ప్రయోజనము యేమిటి? ఆధ్యాత్మిక విద్యలు ప్రధానంగా బోధించి తదుపరి యీ లౌకిక విద్యలలో సమన్వయము గావించే నిమిత్తమే యీ సంస్థను మేము స్థాపించాము. విద్యార్థులారా! మీరు చక్కగా గుర్తించి యోచించి యీ పవిత్రతను చక్కగా మీరు ఆచరణలో పెట్టి జీవించటానికి యితరులకు ఆదర్శవంతముగా చూపటానికి తగిన కృషి చేయండి.